

er indbefattet under den foreslaaede Toldfrihed; og alle disse mindre Fartøjer, der saa godt som altid udklarere til indenrigsk Sted og saaledes ere unddragne Sejlighed til at nyde de med Afskrivning i Kreditoplaget forbundne Lettelser, vilde være nødtvungne til fremdeles, som hidtil, effektivt at bære Byrden af den højeste for Sejldug fastsatte Told af hele deres Sejlsforbrug.

For at altsaa Forslaget om Toldfrihed for Sejldug skulde være til nogen virkelig Lettelse, maatte Toldfriheden være ubegrænset; men en saa vidtgaaende Foranstaltning er utilraadelig, dels fra et fastt Standpunkt, dels af Hensyn til den indenlandsk tekstile Industri. Af det ikke ubetydelige Beløb, Sejldugstolden indbringer i Statskassen, udredes ganske vist Størsteparten af Landets Smaaafartøjer, nærmest Fiskefartøjerne, men det næppe upaaagtellesværdige Nestbeløb falder paa Sejldug, som benyttes til Møllesejl, Presenninger til Korn, Dplagspladser o. lign., Markiser, Telte og Solsejl, Kuffexter, Badsekkede o. desl., og der ses ikke at være Anledning til at indrømme Toldfrihed for et Manufakturstof til Anvendelse i disse Djemed. Den indenlandsk Manufakturindustri beskæftiger sig foreløbig ikke med Tilvirkningen af Sejldug, hvorimod den fremstiller forskellige Erstatningsstoffer for Sejldug, hvilke vilde gaa ud af Forbruget, naar Sejldug kunde indføres toldfrit. Bortset endog fra det principstridige i, at frigøre en fabrikeret Manufakturvare samtidig med, at der fastholdes Told paa Materialet (Garn), hvoraf Varen tilvirkes, turde det, særligt med Hensyn paa den fine, lette Bomulds-Sejldug, have sine alvorlige Betæneligheder, ved Frigørelse af en omfattende Manufakturposition i Toldloven at aabne den udenlandsk industrielle Opsyndsomhed fri Udgang for Fabrikata af Linned og Bomuld, der, naar de blot vare af „flettraadet Vævning“, vilde kunne fremlægges til Toldbehandling som „Sejldug“ med Krav paa toldfri Indførsel.

Idet det herefter stønnes, at der ikke er Grund til at ophæve Tolden paa Sejldug, er i Udfastets Løbe-Nr. 108, 1 Bd. 12 Dre, foreslaaet optaget al Linned-Sejldug, samt Bomulds-Sejldug af højere Vægt end 40 Kvint pr. □ Allen, hvilken Vægtgrænse efter foretagne Underjøgelse er hensigtsmæssigere end den nuværende, medens Bomulds-Sejldug, hvis Vægt gaar under nævnte Grænse, vil falde under Løbe-Nr. 112, 1 Bd. 25 Dre. En Lettelse for Skibsfarten i Henseende til Sejldugstolden, der vil komme alle danske Skibe, store og smaa, til gode, og som først og fremmest de under Nutidens Skibsfartsforhold overordentlig stærkt trykkede Smaaafartøjer samt

Fiskefartøjerne have Krav paa, formentes derhos uden Fare for Statskassen at kunne tilvejebringes ved en Lovbestemmelse om, at Afskrivning i Kreditoplaget kan tilstaaes for Sejldug iyet i Seil ogsaa til indenlandsk Skibe i indenrigsk Fart. Forslag til en saadan Bestemmelse, der saadant synligt tillige vil bevirke, at Forfærdigelsen af saagodt som alle Seil til danske Skibe og Vaade vil tilfalde det indenlandsk Sejlmagerhaandværk, er fremset under Lovforslagets § 26. Den fornødne Kontrol med, at Foranstaltningen ikke misbruges, vil, om end forbunden med nogen Ulejlighed for Toldvæsenet, kunne føres, ligesom det ikke synes at burde komme i Betragtning, at Forslaget vil komme ogsaa danske Lyftfartøjer tilgode.

Raa, ublegede, usfarvede Varer, alene af Jute ere i Udfastet i en særlig Position opførte til en Told af 4 Dre pr. Pd., der er stønnet at staa i et passende Forhold til deres Værdi, og bemærkes det i øvrigt, at Eksportvirksomheder, der benytte disse Varer som Emballager, kunne erholde Toldgodtgørelse eller Afskrivning i Kreditoplaget for de udførte Emballager.

Som ovenfor bemærket, fortoldes efter den gældende Lov „raat Linnedgods“ enten efter Pos. 142, 1 Bd. 2 β, eller efter Pos. 143, 1 Bd. 6 β, efter som de indeholde under eller over 24 Traade paa $\frac{1}{2}$ □ Tomme eller veje over eller under 44 Kvint pr. □ Allen; men Anvendelsen i Praksis af disse Bestemmelser giver Anledning til megen Tvivl og Uklarhed ved Tarifieringen med deraf flydende Ulemper for de klarerende og ringere Betryggelse for Statskassens Interesser.

Den i Udfastet foreslaaede Deling af de paagældende Varer i en Position for alle ubetinget raa Varer (Pos. 107, 1 Bd. 8 Dre), og en Position for Varer, som, uden at fremtræde med Karakter af, at være fulblegede, dog afgjort kunne siges ikke at være raa (Pos. 108, 1 Bd. 12 Dre), tør antages ved Hjælp af de under de respektive Positioner tilføjede, i de bestemtest mulige Udtryk affattede, Forklaringer at skulle kunne, om ikke helt, saa dog i meget væsentlig Grad, afværge de under den gældende Lov idelig forekommende Tvivlsmaal. Under 8 Dres Toldfatsen for „raa“ Varer, hvilken Bestemmelse formentes at kunne fastholdes i Praksis uden større Vanskeligheder, vil da falde en Del virkelig raa Hør- og Hampvarer, som under den gældende Lov i Hensyn til deres Traadetal pr. □ Tomme eller Vægt pr. □ Allen beskattes snart med 2 β, snart med 6 β pr. Pd. (t. G. de bekendte tykke simple, grove Blaarlærreder af meget ujævnt Garn,